

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 222.768 van 7 maart 2013

in de zaak A. 206.835/IX-7842

In zake : de VZW PLAATSELIJK WERKGELEGENHEIDS-
AGENTSCHAP VAN HEUSDEN-ZOLDER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Koen Geelen en Elsbeth Loncke
kantoor houdend te 3500 Hasselt
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Véronique Pertry
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 29 oktober 2012, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening van 26 juni 2012 om het bezwaar van de VZW Plaatselijk Werkgelegenheidsagentschap van Heusden-Zolder tegen de beslissing van 4 november 2011 af te wijzen en stellende : “Bijgevolg worden de bedragen van de afroaming behouden op de eerder vastgestelde bedragen betekend in ons schrijven d.d. 04.11.2011 (16.370,61 euro ten laste van de traditionele PWA-afdeling en 173.156,74 euro ten laste van de sui generis afdeling)”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 februari 2013.

Staatsraad Daniël Moons heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Chris Schijns, die loco advocaat Koen Geelen verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Véronique Pertry, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Reglementair kader

3.1. Ingevolge artikel 8, § 1, eerste lid, van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders moeten de gemeenten of een groep van gemeenten een plaatselijk werkgelegenheidsagentschap oprichten. Dit agentschap is, in samenwerking met de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening (hierna: RVA), bevoegd voor de organisatie en de controle van activiteiten die men niet aantreft in de reguliere arbeidscircuits. Het gaat om begeleidende maatregelen ten gunste van bepaalde categorieën van werklozen, die de voormelde activiteiten verrichten ten behoeve van een persoon die daarom verzoekt (de gebruiker). De activiteiten worden uitgeoefend in het kader van een pwa-arbeidsovereenkomst met het plaatselijk

werkgelegenheidsagentschap (de werkgever) en worden door de gebruiker betaald in de vorm van pwa-cheques. De activiteiten moeten voor de werkloze het karakter behouden van een bijkomende activiteit. De plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen ontvangen van de RVA een tegemoetkoming in de oprichtings- en werkingskosten.

Naast die activiteiten is het plaatselijk werkgelegenheidsagentschap, indien het daarvoor een bijzondere afdeling (“sui generis afdeling” genoemd) opricht, eveneens bevoegd om buurtwerken of -diensten te leveren in het kader van de regeling waarin is voorzien door de wet van 20 juli 2001 tot bevordering van buurtdiensten en -banen. Het gaat om activiteiten die betrekking hebben op huishulp van huishoudelijke aard en die worden uitgeoefend in het kader van een arbeidsovereenkomst voor dienstencheques. De gebruiker betaalt de activiteiten in de vorm van dienstencheques. Anders dan in het pwa-stelsel, is de arbeidsovereenkomst voor dienstencheques evenwel niet voorbehouden voor een bepaalde categorie van werknemers en een bepaalde categorie van werkgevers, maar staat zij in beginsel open voor alle personen. De werkgever ontvangt bovenop de waarde van de dienstencheque een aanvullend bedrag dat door de RVA wordt betaald.

3.2. Onder titel 7 “Werk” van de programmawet van 23 december 2009 wordt een “Hoofdstuk 2. - Afroming van de reserves van de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen” toegevoegd. Dit hoofdstuk bevat de volgende drie artikelen, zoals gewijzigd door de programmawet van 4 juli 2011:

“Art. 102. De plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen, opgericht overeenkomstig artikel 8 van de besluitwet van 28 december 1944, zijn verplicht om een éénmalig vast bedrag uit de traditionele activiteiten, dat bestemd is voor het globaal beheer van de sociale zekerheid, te storten aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, en na advies van het Beheerscomité van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, zoals bedoeld in artikel 1 van de wet van 25 april 1963 betreffende het beheer van de instellingen van openbaar nut voor sociale zekerheid en sociale voorzorg en artikel 2 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, de criteria en de modaliteiten tot bepaling van het éénmalig vast bedrag uit de traditionele

activiteiten per plaatselijk werkgelegenheidsagentschap en de uitvoeringsmodaliteiten.

Art. 103. De plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen, opgericht overeenkomstig artikel 8 van de besluitwet van 28 december 1944, die overeenkomstig artikel 8bis van dezelfde besluitwet en artikel 2, § 2, van de wet van 20 juli 2001 tot bevordering van buurtdiensten en -banen een sui-generis-afdeling hebben opgericht, zijn verplicht om een éénmalig vast bedrag uit de dienstencheques-activiteiten, dat bestemd is voor het globaal beheer van de sociale zekerheid, te storten aan de Rijksdienst voor sociale zekerheid.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, en na advies van het Beheerscomité van de Rijksdienst voor arbeidsvoorziening, zoals bedoeld in artikel 1 van de wet van 25 april 1963 betreffende het beheer van de instellingen van openbaar nut voor sociale zekerheid en sociale voorzorg en artikel 2 van het koninklijk besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, de criteria en de modaliteiten tot bepaling van het éénmalig vast bedrag uit de dienstencheques-activiteiten per plaatselijk werkgelegenheidsagentschap.

Art. 104. Dit hoofdstuk treedt in werking op 1 januari 2010”.

In de memorie van toelichting wordt omtrent deze bepalingen het volgende gesteld:

“Voor de PWA bestaat er een verplichting om een gedeelte van (de) middelen, verbonden met de traditionele activiteiten, aan te wenden voor de financiering van opleidingen ten behoeve van werklozen ingeschreven in het agentschap. Na deze besteding blijven er echter belangrijke reserves over in de PWA, welke per 31.12.2008 geraamd worden op 15 miljoen euro. Het is de bedoeling om gedurende het eerste kwartaal van 2011 in totaal 4 miljoen euro (of gemiddeld 27 %) van deze PWA-reserves uit de traditionele activiteiten, die zijn vastgesteld per 31.12.2008, af te romen om vervolgens te storten in het globaal beheer van de sociale zekerheid. De criteria om per PWA dit éénmalig bedrag vast te stellen zullen worden geregeld bij koninklijk besluit. De PWA zullen verplicht worden om in hun boekhouding van de traditionele activiteiten een voorziening aan te leggen voor het af te romen bedrag, dat gedurende het eerste kwartaal van 2011 aan de RSZ zal moeten worden gestort.

De reserves die worden opgevraagd zijn nodig om de nieuwe tewerkstellingsmaatregelen te financieren. De PWA kunnen een sui-generis-afdeling oprichten voor de uitvoering van dienstencheques-activiteiten. De uitoefening van deze activiteiten resulteert in de opbouw van belangrijke reserves, welke per 31.12.2008 geraamd worden op 92 miljoen euro. Het is de bedoeling om gedurende het eerste kwartaal van 2011 in totaal 55,2 miljoen euro (of gemiddeld 60 %) van deze PWA-reserves uit de dienstencheques-activiteiten, die zijn vastgesteld per 31.12.2008, af te romen om vervolgens te storten in het globaal beheer van de sociale zekerheid. De criteria om per PWA dit éénmalig bedrag vast te stellen zullen worden geregeld bij koninklijk besluit. De PWA zullen verplicht worden om in hun boekhouding

van de dienstencheques-activiteiten een voorziening aan te leggen voor het af te romen bedrag, dat gedurende het eerste kwartaal van 2011 aan de RSZ zal moeten worden gestort.

De reserves die worden opgevraagd zijn nodig om de nieuwe tewerkstellingsmaatregelen te financieren”. (Parl. St. Kamer, 2009-2010, nr. 2278/1, p. 51-52)

Tijdens de parlementaire bespreking van de bestreden bepalingen heeft de bevoegde minister verklaard dat het uitvoeringsbesluit rekening zal houden met de individuele situatie van elk plaatselijk werkgelegenheidsagentschap (hierna: PWA) en inzonderheid met het bedrag van de reserves, de schulden en het aantal gebruikte cheques. (Hand. Kamer, 2009-2010, PLEN 129, 15 december 2009, p. 11-12)

3.3. Het Grondwettelijk Hof heeft betreffende de aard van deze verplichting om eenmalig een vast bedrag te betalen als volgt geoordeeld:

“Hoewel de maatregel kenmerken vertoont van zowel belastingen als socialezekerheidsbijdragen, stemt hij in wezen overeen met de verplichting tot terugbetaling van een toelage die niet is aangewend voor de doeleinden waarvoor zij is verleend. De bestreden bepalingen houden derhalve slechts de bevestiging in, ten aanzien van de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen, van de algemene regel die in artikel 57 van de gecoördineerde wetten op de Rijkscomptabiliteit en in artikel 123 van de wet van 22 mei 2003 houdende organisatie van de begroting en van de comptabiliteit van de federale Staat is vervat.

(...)

Meer bepaald moet worden aangenomen dat het ‘éénmalig vast bedrag’ slechts kan slaan op de toelagen waarvan na controle, op basis van objectieve gegevens, is komen vast te staan dat zij niet werden aangewend voor de doeleinden waarvoor zij werden verleend. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt bovendien dat de wetgever slechts heeft beoogd een gedeelte van de reserves van de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen af te romen (Parl. St., Kamer, 2009-2010, DOC 52-2278/001, pp. 51-52), zodat hun werking niet op onevenredige wijze wordt belemmerd”. (GWH, nr. 71/2011 van 12 mei 2011)

3.4. Met het koninklijk besluit van 2 oktober 2011 tot uitvoering van Titel 7, Hoofdstuk 2, van de programmawet van 23 december 2009 oefent de Koning de hem door de wetgever verleende bevoegdheid uit en legt hij onder meer de criteria en de modaliteiten vast tot bepaling van het eenmalig vast bedrag uit de

activiteiten per PWA. Artikel 9 van het voormelde koninklijk besluit organiseert een administratieve procedure waarbij een PWA een bezwaarschrift bij de RVA kan indienen indien het voortbestaan van het betrokken agentschap of van de sui generis afdeling door de afroaming in gevaar wordt gebracht:

“De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening betekent het verschuldigde bedrag per plaatselijk werkgelegenheidsagentschap.

Een PWA dat tussen 1 januari 2011 en de publicatie van dit besluit handelingen heeft verricht met een financiële impact welke, in combinatie met de afroaming van de reserves, het voortbestaan van het agentschap of de sui generis afdeling op korte termijn ernstig in gevaar brengt, kan een gemotiveerd bezwaarschrift indienen bij de RVA.

Dit bezwaarschrift dient alle bewijsstukken te bevatten die het mogelijk maken om de financieel/boekhoudkundige situatie van het PWA correct in te schatten. Dit bezwaar werkt niet opschortend ten aanzien van de afroaming van de PWA-reserves”.

IV. Feiten

4.1. Op 4 november 2011 legt de RVA het bedrag van de afroaming van de reserves van de verzoekende partij, opgericht overeenkomstig artikel 8 van de besluitwet van 28 december 1944, vast op 16.370,61 euro. Het bedrag voor afroaming van de reserves, vastgesteld op basis van de gegevens van de sui generis afdeling door de verzoekende partij opgericht overeenkomstig artikel 8bis van de besluitwet van 28 december 1944 en artikel 2, § 2, eerste lid, a, van de wet van 20 juli 2001 tot bevordering van buurtdiensten en -banen, wordt vastgelegd op 173.156,74 euro.

4.2. Bij brief van 28 november 2011 dient de verzoekende partij bij de RVA een bezwaarschrift in tegen de beslissing van 4 november 2011. De verzoekende partij voert aan dat de afroaming onwettig is omdat de RVA niet het bewijs levert dat de verzoekende partij de subsidies niet aanwendt voor hun doel. Volgens de verzoekende partij is het koninklijk besluit van 2 oktober 2011 aangetast door diverse onwettigheden, waaronder een schending van het gelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij zet eveneens uiteen dat het voortbestaan van het agentschap door de beslissing op korte termijn in gevaar komt. Daarbij wordt in het bijzonder gewezen op de aankoop in 2009 van een

perceel grond om hierop een nieuwbouw te realiseren, waarvan de voorlopige oplevering is voorzien in januari 2012. Om de nieuwbouw te realiseren diende de verzoekende partij de financiële reserves die de afgelopen 10 jaren werden opgebouwd volledig uit te putten. Er werd ook een hypothecaire lening ten bedrage van 500.000 euro afgesloten. Eveneens werd een renteloze lening van 50.000 euro van het gemeentebestuur van Heusden-Zolder verkregen.

4.3. Op 26 juni 2012 neemt de RVA omtrent het bezwaarschrift de volgende afwijzende beslissing:

“Wij hebben kennis genomen van uw bezwaarschrift met betrekking tot de afroaming van de reserves van uw PWA.

Vooreerst roept u de onwettigheid van de afroaming in. De RVA is echter niet bevoegd om hierover te oordelen.

De berekening en betekening van de door uw agentschap verschuldigde afroaming hebben wij uitgevoerd in toepassing van het Koninklijk Besluit van 02.10.2011 tot uitvoering van Titel 7, Hoofdstuk 2, van de programmawet van 23 december 2009.

Conform artikel 9 van dit Koninklijk Besluit kunt u bij de RVA een bezwaarschrift indienen, ingeval de afroaming in combinatie met de door het agentschap verrichte handelingen, het voortbestaan van het PWA of zijn sui generis afdeling op korte termijn ernstig in gevaar brengt.

In het tweede deel van uw bezwaarschrift argumenteert u dat het voortbestaan in gevaar is. Wij hebben uw bezwaarschrift dan ook op die basis beoordeeld.

Meer bepaald argumenteert u, dat de gevorderde afroaming in combinatie met de door uw agentschap uitgevoerde investering in de realisatie van een nieuwbouwproject, het einde zal betekenen van de tewerkstelling van 60 werknemers.

Uit de balans die u op onze vraag bijkomend hebt overgemaakt, blijkt inderdaad dat uw agentschap zo goed als geen werkingskapitaal meer ter beschikking heeft. Nu is dit echter reeds het geval, zonder dat er met de afroaming wordt rekening gehouden, want in de betrokken balans werd deze nog niet tot uitdrukking gebracht. De precaire financiële toestand van het agentschap is met andere woorden hoofdzakelijk het gevolg van de quasi volledige uitputting van het kapitaal voor de realisatie van een nieuwbouwproject, eerder dan dat deze toestand het gevolg is van een combinatie van de afroaming met die investering.

Bovendien is het socio-economisch rendement van de aan de gang zijnde investering niet verenigbaar met het beoogde maatschappelijk doel, en waren de uitgekeerde subsidies niet bestemd om in vastgoed te worden geïnvesteerd. De kapitaaloverdrachten vanuit de vzw PWA naar de vzw Duizendpoot die binnen het project als bouwheer optreedt, kunnen met andere woorden niet worden beschouwd als een aanwending van subsidies in het kader van het doel waarvoor ze werden verleend.

Zonder de ongeoorloofde kapitaaloverdrachten zou uw agentschap ongetwijfeld meer dan voldoende werkkapitaal hebben overgehouden, om zijn voortbestaan op korte termijn niet in gevaar te laten komen. Het totaal, door uw agentschap overgedragen kapitaal (naar schatting één miljoen euro) is immers groter dan de som van de gevorderde afroaming (189.527,35 euro voor beide afdelingen samen) en de som van alle kosten van één jaar (707.988,92 euro voor beide afdelingen samen volgens uw aangifte in onze ‘Balanscentrale P.W.A.’ voor het laatst afgesloten boekjaar 2011).

Rekening houdend met de bovenvermelde elementen kunnen wij niet anders dan uw bezwaarschrift afwijzen. Bijgevolg worden de bedragen van de afroaming behouden op de eerder vastgestelde bedragen betekend in ons schrijven d.d. 04.11.2011 (16.370,61 euro ten laste van de traditionele PWA-afdeling en 173.156,74 euro ten laste van de sui generis afdeling).

We zullen de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSZ), die belast is met de inning en de invordering van de bedragen, op de hoogte stellen van deze beslissing.

Tot slot zou ik u willen aanraden om zo snel mogelijk tot volledige betaling van de gevorderde sommen over te gaan. Bij niet-betaling kan de RSZ uw agentschap immers voor de territoriaal bevoegde rechtbank van eerste aanleg dagvaarden”.

4.4. Dit is de bestreden beslissing.

V. Regelmatigheid van de rechtspleging

5. Op 2 januari 2013 dient de verwerende partij een informatieve nota in.

Het wordt niet betwist dat deze nota buiten de wettelijke termijn werd ingediend, zodat de nota enkel geldt als inlichting en de bondige geschreven neerslag vormt van het pleidooi van de raadvrouw van de verwerende partij. De verwerende partij betwist dit niet.

VI. Rechtsmacht van de Raad van State

6. In het auditorsverslag wordt ambtshalve een exceptio ratione materiae opgeworpen.

Daargelaten de vraag of deze exceptie gegrond is, wordt in het kader van de vordering tot schorsing onderzocht of werd voldaan aan de eerste voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Zoals blijkt uit wat volgt worden de vier aangevoerde middelen niet ernstig bevonden, zodat er geen aanleiding is, in de huidige stand van de procedure, om voornoemde exceptie te onderzoeken.

VII. Onderzoek van de vordering

7. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. In een eerste onderdeel van dit middel voert de verzoekende partij aan dat artikel 5 van het koninklijk besluit van 2 oktober 2011 tot uitvoering van Titel 7, Hoofdstuk 2, van de programmawet van 23 december 2009, onwettig is. Voornoemd artikel bevat de formule voor de berekening van de afroaming inzake de reserves uit dienstencheques-activiteiten. Volgens de verzoekende partij houdt deze formule enkel rekening met het eigen vermogen vastgesteld op 31 december 2008. Deze formule houdt bijgevolg geen rekening met het principe dat enkel toelagen moeten worden terugbetaald die niet worden aangewend voor hun doeleinden, waarvoor ze werden verleend. Aldus houdt de verwerende partij

geen rekening met de uitgaven van de verzoekende partij die betrekking hebben op de volgende jaren: 2009, 2010, 2011, 2012.

Bijgevolg schendt de verwerende partij het materieel motiveringsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, juncto artikel 159 van de Grondwet, artikel 108 van de Grondwet en de artikelen 102 en 103 van voornoemde programmawet en dient voornoemd koninklijk besluit van 2 oktober 2011 buiten beschouwing te worden gelaten en is er aldus geen rechtsgrond voorhanden voor de bestreden beslissing.

8.2. In een tweede onderdeel steunt de verzoekende partij de onwettigheid van artikel 9 van voornoemd koninklijk besluit op de omstandigheid dat dit artikel enkel rekening houdt met de handelingen met een financiële impact die het PWA gesteld heeft tussen 1 januari 2011 en de datum van publicatie van voornoemd koninklijk besluit in het Belgisch Staatsblad, zijnde 11 oktober 2011, om te beoordelen of in combinatie met de afoming van de reserves het voortbestaan van het agentschap of de sui generis afdeling op korte termijn ernstig in gevaar wordt gebracht, terwijl uit de ratio legis van de artikelen 102 en 103 van de programmawet die het koninklijk besluit van 2 oktober 2011 uitvoert, volgt dat de afoming van de reserves de werking van de PWA's niet op onredelijke wijze mag belemmeren en dat bijgevolg ook rekening gehouden moet worden met de handelingen van de verzoekende partij met een financiële impact die zij stelde buiten de periode tussen 1 januari 2011 en de datum van publicatie van het koninklijk besluit van 2 oktober 2011 in het Belgisch Staatsblad.

Beoordeling van het eerste onderdeel

9.1. De relevante bepalingen ter beoordeling van de ernst van het eerste onderdeel zijn de hoger geciteerde artikelen 102 en 103 van de programmawet met betrekking tot de afoming van de reserves van PWA's.

Voornoemde artikelen verplichten de PWA's ertoe om een eenmalig bedrag uit de traditionele activiteiten en uit de

dienstencheques-activiteiten terug te storten aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid. De Koning is belast met de uitvoering van die bepalingen en werkt de modaliteiten ervan uit.

Met het koninklijk besluit van 2 oktober 2011 voert de Koning voornoemde artikelen 102 en 103 van de programmawet uit.

Artikel 5 van voornoemd koninklijk besluit luidt als volgt:

“§ 1. Het per plaatselijk werkgelegenheidsagentschap verschuldigde bedrag ten laste van de dienstencheque-activiteiten wordt als volgt berekend.

15 % van het globaal af te romen bedrag wordt bepaald in evenredigheid met het aantal ingediende dienstencheques tot en met 2008.

85 % van het globaal af te romen bedrag wordt bepaald in evenredigheid met het gecorrigeerd eigen vermogen op 31 december 2008.

§ 2. De verdeling van het globaal bedrag van de afoming over de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen wordt als volgt berekend.

Het overeenkomstig § 1, tweede lid, van dit artikel, per agentschap, verschuldigde gedeelte, hierna B1 genoemd, wordt bekomen door toepassing van de volgende formule :

$$B1 = V \times \text{euro } 3,57102 \times 15 \%$$

V = het aantal ingediende dienstencheques tot en met 2008.

Het overeenkomstig § 1, derde lid, van dit artikel, per agentschap, verschuldigde gedeelte, hierna B2 genoemd, wordt bekomen door toepassing van de volgende formule :

$$B2 = F \times 0,78494 \times 85 \%$$

F = het gecorrigeerd eigen vermogen op 31 december 2008.

§ 3. Het totale bedrag dat per agentschap verschuldigd is, wordt bekomen door de som te maken van B1 en B2.

Wanneer de liquiditeitsratio vóór afoming kleiner is dan 1, dan is door het agentschap geen bedrag verschuldigd.

Wanneer de liquiditeitsratio na afoming, na berekening volgens de voormelde formules, ertoe leidt dat de waarde van de liquiditeitsratio kleiner is dan 1, dan wordt het bedrag van de inhouding verminderd, totdat de voormelde ratio de waarde 1 bereikt.

Daarenboven mag het totale bedrag dat per agentschap verschuldigd is, niet méér bedragen dan 80 % van het gecorrigeerd eigen vermogen vastgesteld op 31 december 2010. Desgevallend wordt het af te romen bedrag verminderd tot aan deze voorwaarde is voldaan.

(...)”.

Wat het per PWA verschuldigde bedrag ten laste van de traditionele activiteiten betreft, wordt 15% van het globaal af te romen bedrag

bepaald door de bijdragen gestort door de uitgiftemaatschappij(en) met betrekking tot de bijdragejaren 2003 tot en met 2006, waarbij een correctie wordt toegekend voor de opleidingsinspanningen van de PWA's met betrekking tot voormelde bijdragejaren. 85% Van het globaal af te romen bedrag wordt bepaald in evenredigheid met de beschikbare middelen op 31 december 2008 (artikel 3, § 1, van het koninklijk besluit van 2 oktober 2011).

De beschikbare middelen zijn: de liquide middelen en geldbeleggingen, vermeerderd met de vorderingen op korte termijn en verminderd met de schulden op korte termijn, de voorzieningen voor opleidingen en de voorzieningen andere dan voor opleidingen, naar luid van artikel 2, 5°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 2011.

Wat het door het PWA verschuldigde bedrag ten laste van de dienstencheques-activiteiten betreft, wordt 15% van het globaal af te romen bedrag bepaald in evenredigheid met het aantal ingediende dienstencheques tot en met 2008. 85% Van het globaal af te romen bedrag wordt bepaald in evenredigheid met het gecorrigeerd eigen vermogen op 31 december 2008.

Onder het gecorrigeerd eigen vermogen dient te worden begrepen, volgens artikel 4, 2°, van het voornoemde koninklijk besluit: de liquide middelen en geldbeleggingen, vermeerderd met de vorderingen op korte termijn en verminderd met de schulden op korte termijn, de schulden op lange termijn, de fondsen bestemd voor het sociaal passief en de voorzieningen.

Bijgevolg blijkt op het eerste gezicht dat de gekozen parameters van artikel 5 van het koninklijk besluit van 2 oktober 2011 de basis vormen van een geïndividualiseerd resultaat in functie van de financiële situatie van elke PWA en dat de concrete berekeningswijze op het eerste gezicht rekening houdt met het bedrag van de reserves, de schuldenlast, zijnde de schulden op lange en korte termijn, de opleidingsinspanningen ondernomen door elke PWA en het aantal dienstencheques, waarbij geen afbreuk wordt gedaan aan de leefbaarheid van de betrokken PWA's.

Uit de gedetailleerde berekening van het bedrag van de afroaming uit de dienstencheques-activiteiten van de verzoekende partij blijkt dat met de vermindering van bepaalde middelen van de verzoekende partij in 2010 effectief rekening werd gehouden. Uit stuk nr. 5 van het administratief dossier blijkt dat een vermindering van 212.016,98 euro werd toegestaan op het basisbedrag (berekend op basis van de eindbalans van 2008), gelet op de financiële situatie van de verzoekende partij op 31 december 2010, wat haar liquiditeitsratio betreft. Uit datzelfde stuk blijkt dat nog een bijkomende vermindering van 147.439,30 euro werd toegekend omwille van het sterk verminderd en gecorrigeerd eigen vermogen van de verzoekende partij op 31 december 2010, dat op twee boekjaren tijd met ongeveer 500.000 euro is verminderd.

Bijgevolg blijkt op het eerste gezicht dat artikel 5 van het koninklijk besluit van 2 oktober 2011 niet in strijd is met de artikelen 102 en 103 van voornoemde programmawet.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is niet ernstig.

Beoordeling van het tweede onderdeel

9.2. In het tweede onderdeel stelt de verzoekende partij in essentie dat, doordat het hoger geciteerde artikel 9 van het koninklijk besluit van 2 oktober 2011 voorziet dat er in de bezwaarprocedure enkel rekening mag worden gehouden met handelingen die het PWA heeft gesteld tussen 1 januari 2011 en 11 oktober 2011, dit artikel het principe van de artikelen 102 en 103 van de programmawet uitholt, met name dat de afroaming van de reserves de werking van PWA's niet mag belemmeren.

Op het eerste gezicht werden de handelingen gesteld vóór 1 januari 2011 in aanmerking genomen bij de berekening van het bedrag van de afroaming, vermits voornoemde handelingen tot uiting komen in de jaarrekening van 2010, waaruit blijkt dat de liquide middelen worden verminderd en dat het gecorrigeerd eigen vermogen is gedaald.

Voorts blijkt uit de jaarrekening van 2011 van de verzoekende partij dat haar liquide middelen zijn gedaald tot 15.858 euro en dit vóór de afroming van de reserves.

Het lijkt niet voor betwisting vatbaar dat de uiterst precare financiële situatie van de verzoekende partij hoofdzakelijk voortvloeit uit de praktisch volledige uitputting van haar kapitaal voor de realisatie van een nieuwbouwproject ingevolge haar beslissing van 8 mei 2008 om in een belangrijk vastgoedproject te stappen, dat door de VZW Duizendpoot werd gerealiseerd. De verzoekende partij heeft op het eerste gezicht naar schatting 1 miljoen euro bijgedragen aan de realisatie van dit project. Bijgevolg is de financiële toestand van de verzoekende partij niet zozeer het gevolg van een combinatie van de afroming met die investering, maar praktisch uitsluitend te wijten aan de investering zelf.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij de reserves die zij in de loop der jaren heeft opgebouwd niet gebruikt voor het doel waarvoor zij bestemd waren. Dit is uitsluitend te wijten aan haar eigen toedoen en brengt met zich mee dat de reserves niet kunnen worden afgeroomd voor wat de toelagen betreft, die niet werden aangewend voor het doel waarvoor zij bestemd waren. Verder toont de verzoekende partij, op het eerste gezicht, niet aan dat de artikelen 108 en 159 van de Grondwet werden geschonden.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is niet ernstig.

Het eerste middel is bijgevolg niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. In een tweede middel, dat de verzoekende partij in ondergeschikte orde aanvoert, indien de Raad van State het eerste middel niet

ernstig bevindt, wat het geval is, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij artikel 9 van het koninklijk besluit van 2 oktober 2011 foutief toepast. Zij is de mening toegedaan dat haar werkingsmiddelen niet mogen worden afgeroomd, gelet op haar uiterst precaire financiële toestand.

Beoordeling

11. Indien de redenering van de verzoekende partij wordt gevolgd, kan artikel 9 nooit worden toegepast op de verzoekende partij, vermits haar precaire financiële situatie hoofdzakelijk het gevolg is van de quasi volledige uitputting van haar kapitaal voor de realisatie van een nieuwbouwproject, dat op het eerste gezicht niet kan worden ingepast in het maatschappelijk doel en in de wettelijke en reglementaire regelgeving die ter zake toepasselijk is.

Bijgevolg overweegt de bestreden beslissing op het eerste gezicht terecht dat:

“De precaire financiële toestand van het agentschap is met andere woorden hoofdzakelijk het gevolg van de quasi volledige uitputting van het kapitaal voor de realisatie van een nieuwbouwproject, eerder dan dat deze toestand het gevolg is van een combinatie van de afroaming met die investering”.

Bijgevolg werd voornoemd artikel 9 op het eerste gezicht niet geschonden en evenmin het materieel motiveringsbeginsel.

Het tweede middel is niet ernstig.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

12. In een derde middel dat de verzoekende partij subsidiair aanvoert, met name enkel in de mate dat de Raad van State het eerste middel niet ernstig zou bevinden en bijgevolg van oordeel is dat het koninklijk besluit van

2 oktober 2011 wettig is, voert zij aan dat het materieel motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

De verzoekende partij spitst het derde middel toe op de volgende passus van de bestreden beslissing:

“Bovendien is het socio-economisch rendement van de aan de gang zijnde investering niet verenigbaar met het beoogde maatschappelijk doel, en waren de uitgekeerde subsidies niet bestemd om in vastgoed te worden geïnvesteerd. De kapitaaloverdrachten vanuit de vzw PWA (zijnde de verzoekende partij) naar de vzw Duizendpoot die binnen het project als bouwheer optreedt, kunnen met andere woorden niet worden beschouwd als een aanwending van subsidies in het kader van het doel waarvoor ze werden verleend”.

Volgens de verzoekende partij past de verwerende partij een toetsingscriterium toe dat niet wordt vermeld in artikel 9 van voornoemd koninklijk besluit, noch in de artikelen 102 en 103 van de programmawet van 23 december 2009. Enkel om deze reden is de bestreden beslissing manifest onwettig, aldus de verzoekende partij.

Beoordeling

13. Uit de samenlezing van de artikelen 102 en 103 van voornoemde programmawet blijkt dat de plaatselijke werkgelegenheidsagentschappen verplicht zijn om een eenmalig vast bedrag uit de traditionele activiteiten te storten aan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, voor het globaal beheer van de sociale zekerheid; dezelfde verplichting geldt voor de dienstencheques-activiteiten. Indien een PWA, zoals de verzoekende partij, niet aan deze verplichtingen kan voldoen, komt het de verwerende partij toe om te wijzen op de oorzaak die aan de basis ligt van de niet-naleving van deze verplichtingen.

Dit maakt precies één van de materiële motieven uit van de bestreden beslissing dat het voor de verzoekende partij duidelijk maakt dat de subsidies die haar waren verleend niet mochten worden aangewend om in een

onroerend goed te worden geïnvesteerd, wat de verzoekende partij uiteraard wist of diende te weten.

Het derde middel is niet ernstig.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

14. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Beoordeling

15. Het vierde middel vormt op het eerste gezicht een herhaling van het derde middel. Het valt in de rede dat het een PWA verboden is om praktisch het volledig eigen vermogen te investeren in een omvangrijk en duur immobiliënproject, via het kanaal van een andere VZW, omdat deze investering onvermijdelijk tot gevolg heeft dat het PWA de wettelijke en reglementaire verplichtingen niet kan nakomen, wat de verwerende partij duidelijk heeft verwoord in de bestreden beslissing.

Het vierde middel is niet ernstig.

16. Bijgevolg is niet voldaan aan de eerste cumulatieve voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 7 maart 2013,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,	staatsraad, waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Daniël Moons